

§ 24. Przepisy rozporządzenia nie naruszają przepisów o granicach Państwa.

§ 25. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Leśnictwa.

§ 26. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

24

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 października 1954 r.

w sprawie utworzenia Pienińskiego Parku Narodowego.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Pieniński Park Narodowy, zwany dalej Parkiem, położony w powiecie nowotarskim w województwie krakowskim.

§ 2. 1. W skład Parku wchodzi obszar pasma skał pienińskich o powierzchni około 2.231 ha, którego granica obejmująca tereny stanowiące własność Państwa i tereny stanowiące własność niepaństwową ma przebieg następujący:

Od punktu zetknięcia się wschodniej granicy lasu państwowego uroczyska Kacze z granicą państwową — granica Parku biegnie w kierunku zachodnim wzdłuż granicy państwowej do rzeki Dunajec i dalej wzdłuż tej granicy do ujścia potoku Macelowego, następnie tym potokiem do ujścia potoku Sobczańskiego, potokiem Sobczańskim do punktu zetknięcia się z południową granicą lasów gromady Sromowce Niżne i dalej w kierunku zachodnim wzdłuż tej granicy, przecina potok Kotłowy i biegnie wzdłuż południowej granicy lasu państwowego (oddział 30) i dalej wzdłuż południowej granicy lasów gromady Sromowce Niżne, przecina potok Macelowy i biegnie w kierunku południowo-zachodnim granicą lasu państwowego (oddział 35), po czym w kierunku północno-zachodnim granicą tego lasu, następnie w górę wąwozem Straszynem do punktu przecięcia się Straszynego potoku z pierwszą drogą biegnącą na zachód i dalej północną granicą tej drogi (omijając od północy osiedle Kąty) do punktu zetknięcia się z drogą Kąty — Sromowce Wyżne, następnie wzdłuż północno-zachodniej granicy tej drogi do punktu zetknięcia się z potokiem Limbargowym, potokiem tym do ujścia potoku Gróbka i dalej wzdłuż tego potoku do punktu przecięcia się z drogą biegnącą do gromady Sromowce Wyżne. Od tego punktu granica skręca na zachód i biegnie wzdłuż południowej granicy lasów gromady Sromowce Wyżne (uroczysko Zamczysko) i dalej potokiem Cisowym w dół do punktu zetknięcia się z drogą biegnącą z osiedla Wygon północno-wschodnią granicą tej drogi do punktu zetknięcia się z drogą prowadzącą z uroczyska Zaukier do granicy Sromowce Wyżne i dalej w kierunku południowym zachodnią granicą tej drogi do punktu przecięcia się z linią przedłużenia południowej granicy lasów uroczyska Pulsztyn, następnie wzdłuż tej linii przedłużenia i wzdłuż południowej granicy lasów uroczyska Pulsztyn i uroczyska Popiska w kierunku zachodnim i północno-zachodnim, przecina Cięboki Potok i biegnie wzdłuż południowo-zachodniej granicy lasu państwowego uroczyska Upszar, przecina szosę Sromowce Wyżne — Czorsztyn i dalej biegnie nad Du-

najcem w kierunku północnym i północno-zachodnim wzdłuż granicy lasów państwowych do punktu zetknięcia się z drogą państwową biegnącą do Czorsztyna, następnie południowo-wschodnią granicą tej drogi do punktu zetknięcia się z granicą lasów państwowych (oddział 38), granicą tą w kierunku wschodnim i północnym przecinając potok Harczy Grunt i dalej wzdłuż zachodniej i północno-zachodniej granicy lasu uroczyska Wapiennik, następnie w kierunku północno-wschodnim, wschodnim i południowo-wschodnim do punktu zetknięcia się z drogą biegnącą w kierunku północno-wschodnim i dalej południowo-wschodnim granicą tej drogi do punktu zetknięcia się jej z drogą prowadzącą z Majerza (punkt topograficzny 665). Od tego punktu granica skręca w kierunku południowo-wschodnim i biegnie wzdłuż południowo-zachodniej granicy tej drogi do punktu zetknięcia się jej z drogą Sromowce Wyżne — Hałuszowa i dalej w kierunku północnym wschodnią granicą tej drogi do punktu zetknięcia się jej z linią przedłużenia drogi otaczającej od północy i wschodu uroczysko Kozia Góra, następnie wzdłuż tej linii przedłużenia i wzdłuż południowej i południowo-zachodniej granicy tej drogi do punktu zetknięcia się z potokiem bez nazwy (lewy dopływ potoku Hałuszowskiego), następnie wzdłuż tego potoku w kierunku północno-wschodnim i dalej potokiem Hałuszowskim do ujścia potoku bez nazwy (prawy dopływ potoku Hałuszowskiego), potokiem tym w kierunku wschodnim, następnie linią jego przedłużenia do granicy lasu państwowego, północną granicą tego lasu do drogi prowadzącej na Kleninę, przecina tę drogę i biegnie wzdłuż granicy lasu w kierunku północno-wschodnim, zachodnim, północnym, północno-wschodnim i wschodnim do punktu zetknięcia się z drogą prowadzącą do gromady Tyłka, następnie w kierunku południowo-zachodnim do punktu zetknięcia się z drogą prowadzącą z Pustek i wzdłuż południowo-zachodniej granicy tej drogi do punktu zetknięcia się jej z potokiem Białym. Od tego punktu granica skręca na północny wschód i biegnie wzdłuż potoku Białego i dalej wzdłuż północno-zachodniej granicy lasu i granicy parcel l. kat. 9356 i 9357, następnie w kierunku północno-wschodnim granicą lasu do punktu zetknięcia się z drogą biegnącą do Pryczkowa; południową granicą tej drogi i drogi z Wielkiego Załonia, przecina potok Łonny i biegnie północno-wschodnią granicą lasu uroczyska Łupiska oraz granicą parcel l. kat. 9042/1 i 9042/2 do drogi prowadzącej na południe, zachodnią granicą tej drogi do punktu zetknięcia się drogi Krościenko — Sromowce Niżne z drogą prowadzącą z Pieninek i dalej w kierunku północno-wschodnim wzdłuż granicy lasów państwowych uroczyska Doliny, następnie północno-zachodnią granicą lasu gromady Krościenko, przecina potok Gródek i biegnie wzdłuż północno-wschodniej granicy te-

go lasu i dalej linią przedłużenia granicy lasów państwowych i granicą tą w kierunku północno-wschodnim do punktu zetknięcia się z szosą prowadzącą do Krościenka, południowo-zachodnią granicą tej szosy do potoku Ociemnego, następnie przecina szosę i biegnie potokiem Ociemnym do rzeki Dunajec, po czym lewym brzegiem tej rzeki w górę obejmując uroczysko Kras biegnie do punktu położonego naprzeciw ujścia do tej rzeki potoku płynącego wzdłuż północno-wschodniej granicy lasu uroczyska Kacze, przecina rzekę Dunajec i drogę pienińską i biegnie w kierunku południowo-wschodnim wzdłuż tego potoku, po czym skręca w kierunku południowo-zachodnim i południowym dobiegając do granicy państwowej.

2. Oprócz obszaru określonego w ust. 1 włącza się także do Parku dla celów administracyjnych następujące obszary gruntów będących własnością Państwa:

0,54 ha w gromadzie Krościenko, obejmujące osadę zarządu Parku i 0,05 ha w gromadzie Sromowce Niżne.

§ 3. 1. Na obszarze Parku określonym w § 2 ust. 1 działalność człowieka oraz wszelkie czynności gospodarcze, ich charakter, zakres i sposób przeprowadzenia muszą być ściśle dostosowane do potrzeb ochrony przyrody i być zgodne z jej celami.

2. Ograniczenia wymienione w ust. 1 w stosunku do terenów zabudowanych i pozostających pod uprawą rolną, łąkową lub pastwiskową nie dotyczą czynności gospodarczych, których wykonywanie jest konieczne ze względu na charakter racjonalnego użytkowania tych terenów. Od decyzji dyrektora Parku w sprawach uznania czynności za konieczne ze względu na charakter użytkowania terenu służy odwołanie do prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

3. Rada Ministrów może określić wyjątki od przepisów ust. 1 w odniesieniu do obszaru niezbędnego dla budowy obiektów gospodarki wodno-energetycznej.

§ 4. 1. Stosownie do celu ochrony poszczególne części obszaru Parku podlegają:

- 1) ochronie ścisłej (rezerwaty ścisłe),
- 2) ochronie częściowej (rezerwaty częściowe).

W skład rezerwatów nie wchodzi tereny zabudowane lub pozostające pod uprawą rolną.

2. Ochrona ścisła zmierza do zachowania w stanie nienaruszonym całości przyrody, w szczególności utrzymania naturalnego składu lasu, jego podszycia, runa i wszystkich elementów przyrody żywej, należących do świata roślinnego i zwierzęcego oraz elementów przyrody nieożywionej.

3. Ochrona częściowa zmierza do przywrócenia przyrodzie stanu naturalnego przez stosowanie odpowiednich zabiegów pielęgnacyjno-hodowlanych i ochronnych oraz przez usuwanie elementów obcych pierwotnemu składowi zespołów roślinnych i siedlisku bądź też do zachowania w określonym stanie niektórych elementów przyrody.

§ 5. 1. W lasach państwowych wchodzących w skład Parku powinno być prowadzone gospodarstwo rezerwatowe. W zależności od stanu lasów poszczególne ich partie podlegają ochronie ścisłej bądź ochronie częściowej.

2. Zasady gospodarstwa rezerwatowego obowiązują również przy wykonywaniu nadzoru nad zagospodarowaniem lasów nie stanowiących własności Państwa z zachowaniem przepisów dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. Nr 24, poz. 165).

3. Minister Leśnictwa określi zasady sporządzania i tryb zatwierdzania planów gospodarstwa rezerwatowego dla lasów wchodzących w skład Parku.

§ 6. Zagospodarowanie obszarów łąkowych powinno być oparte na zasadach zapewniających ochronę występujących tam naturalnych zespołów roślinnych bądź poszczególnych elementów przyrody żywej. Obszary takie, stanowiące własność Państwa, mogą być w poszczególnych przypadkach uznane przez Ministra Leśnictwa na wniosek Państwowej Rady Ochrony Przyrody uzgodniony z prezydium wojewódzkiej rady narodowej za podlegające ochronie ścisłej.

§ 7. 1. Ochronie ścisłej podlegają następujące obszary położone w granicach dotychczasowej jednostki organizacyjnej lasów państwowych pn. „Pieniński Park Narodowy”:

- 1) oddziały 1 — 4, oddziały 8 — 24 i część oddziałów 25 — 29, z wyłączeniem polan znajdujących się na ich obszarze, stanowiące własność Państwa,
- 2) oddziały 34 i 35, stanowiące własność Państwa,
- 3) rzeka Dunajec na odcinku od ujścia potoku Macelowego w dół do Hukowej Skały.

2. Pozostałe obszary wymienione w § 2 ust. 1 z wyjątkiem terenów zabudowanych lub pozostających pod uprawą rolną podlegają ochronie częściowej.

3. Dyrektor Parku na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej oznaczy bliżej w terenie granice obszarów poddanych ochronie ścisłej.

§ 8. W miarę postępowania procesu unaturalnienia lasów wchodzących w skład rezerwatów częściowych oraz stosownie do innych potrzeb ochrony przyrody mogą być z nich na obszarach stanowiących własność Państwa tworzone przez Ministra Leśnictwa na wniosek Państwowej Rady Ochrony Przyrody, uzgodniony z prezydium wojewódzkiej rady narodowej, dalsze rezerwaty ścisłe.

§ 9. 1. W przypadku naruszenia stanu lasu przez poważną klęskę elementarną lub w przypadku niebezpieczeństwa pojawienia się szkodnika zagrażającego istnieniu lasu mogą być na terenach poddanych ochronie ścisłej zastosowane zabiegi uznane za niezbędne przez Ministra Leśnictwa na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

2. Na obszarach poddanych ochronie ścisłej mogą być również wykonywane czynności uznane przez Ministra Leśnictwa na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody za niezbędne w związku z udostępnieniem dla zwiedzania niektórych części tych obszarów.

§ 10. 1. Na obszarach poddanych ochronie częściowej, stanowiących własność Państwa, nie mogą być wykonywane następujące czynności:

- 1) usuwanie drzew poza przypadkami, kiedy podyktowane to jest potrzebami gospodarstwa rezerwatowego,

- 2) zbiór owoców roślin runa poza miejscami wyznaczonymi przez dyrektora Parku po zasięgnięciu opinii Rady Parku i za zgodą prezydium powiatowej rady narodowej,
- 3) zbiór owoców i nasion drzew i krzewów poza przypadkami, kiedy potrzebne to jest dla celów gospodarstwa rezerwatowego,
- 4) zbiór roślin oraz ziół leczniczych,
- 5) zbiór ściółki leśnej oraz zbieranie mchu,
- 6) pozyskiwanie żywicy.

2. Przepis § 3 ust. 2 w odniesieniu do terenów pozostających pod uprawą łąkową stosuje się do ograniczeń wymienionych w ust. 1 pkt 4.

3. W przypadkach uzasadnionych wyjątkowymi okolicznościami dyrektor Parku na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej może zezwolić na dokonywanie czynności wymienionych w ust. 1 pkt 4, 5 i 6.

§ 11. 1. Na obszarze Parku określonym w § 2 ust. 1 zakazane jest:

- 1) zanieczyszczanie terenu,
- 2) polowanie, chwywanie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- 3) niszczenie i uszkodzanie drzew oraz niszczenie innych roślin,
- 4) zanieczyszczanie wody i dokonywanie zmiany jej biegu,
- 5) niszczenie gleby, uszkodzanie i wydobywanie skał i minerałów,
- 6) pobieranie szutru i kamieni z łóżysk potoków,
- 7) wzniecanie ognia i zakłócanie ciszy,
- 8) pasanie zwierząt gospodarskich na terenach stanowiących własność Państwa,
- 9) wznoszenie bez uzgodnienia z Radą Parku wszelkich budowli, wchodzących zarówno w zakres budownictwa indywidualnego, jak i budownictwa dla celów społecznych; w razie niezgodności w tych sprawach stanowisk Rady Parku i organów planowania rozstrzyga Minister Leśnictwa w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego,
- 10) budowanie nowych urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych, których istnienie mogłoby być sprzeczne z celami Parku,
- 11) wznoszenie i prowadzenie zakładów przemysłowych,
- 12) obozowanie poza miejscami wyznaczonymi przez dyrektora Parku,
- 13) prowadzenie bez zgody dyrektora Parku zakładów handlowych lub handlu okrężnego,
- 14) używanie pojazdów mechanicznych i konnych poza drogami wyznaczonymi przez dyrektora Parku za zgodą prezydium powiatowej rady narodowej,
- 15) umieszczanie bez zezwolenia dyrektora Parku tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków,
- 16) wszelkie działania mogące zniszczyć lub zmienić w istotny sposób naturalny krajobraz lub poszczególne jego elementy, jako to: potoki, źródła, wywierzyska, formy skalne itp.

2. Przepis § 3 ust. 2 stosuje się do ograniczeń wymienionych w ust. 1 pkt 1, 3, 7 i 8.

3. Przepis ust. 1 pkt 9 nie zwalnia od obowiązku uzyskania decyzji organów planowania zabudowy w sprawie lokalizacji budowli.

4. W przypadkach uzasadnionych wyjątkowymi okolicznościami dyrektor Parku może na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej zezwolić na pobranie w określonych miejscach szutru i kamieni z łóżysk potoków.

5. Decyzje, o których mowa w ust. 1 pkt 12, 13 i 14, dyrektor Parku wydaje po zasięgnięciu opinii Rady Parku.

§ 12. Plany zagospodarowania przestrzennego bądź założenia zagospodarowania przestrzennego terenów wchodzących w skład Parku powinny być uzgodnione z Radą Parku.

§ 13. 1. Dyrektor Parku może udzielić zezwoleń na dokonywanie na obszarze Parku:

- 1) drobnego zbioru i wynoszenia z terenu Parku owoców i nasion drzew i krzewów, zbioru roślin, ziół leczniczych i innych okazów przyrodniczych dla celów naukowych i doświadczalnych,
- 2) łowienia i zabijania pojedynczych okazów zwierząt i wynoszenia takich okazów z terenu Parku dla celów naukowych bądź w przypadkach, gdy zmniejszenie stanu ilościowego określonego gatunku zwierząt jest konieczne ze względu na realizację innych celów ochrony przyrody,
- 3) badań geologicznych, wydobywanie drobnych skał i minerałów i dokonywanie innych czynności niezbędnych w związku z prowadzeniem prac naukowo-badawczych.

2. Udzielanie zezwoleń, o których mowa w ust. 1, dotyczących badań naukowych nie powinno być sprzeczne z planem badań naukowych ustalonym przez Polską Akademię Nauk, a ponadto w odniesieniu do badań geologicznych powinno być również zgodne z planem ustalonym przez Centralny Urząd Geologii. Do czasu ustalenia tych planów zezwolenia te mogą być udzielane na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

3. Udzielanie zezwoleń na dokonywanie czynności wymienionych w ust. 1 dla celów doświadczalnych i ochrony przyrody może odbywać się tylko na podstawie opinii Rady Parku.

4. W przypadkach konieczności pozyskania większej ilości okazów lub materiałów dla celów, o których mowa w ust. 1, zezwolenia wydaje Minister Leśnictwa.

§ 14. 1. Ruch turystyczny na obszarze Parku może odbywać się tylko na drogach i ścieżkach dopuszczonych do tego ruchu i według zasad ustalonych przez dyrektora Parku po rozpatrzeniu wniosków organizacji turystycznych, na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Minister Leśnictwa w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu dla Spraw Turystyki może na wniosek Państwowej Rady Ochrony Przyrody, uzgodniony z prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wyłączyć całkowicie niektóre obszary Parku z wykorzystania dla celów turystyki ze względu na ochronę fauny.

3. Wszelkie czynności związane z obsługą ruchu turystycznego mogą wykonywać tylko osoby upoważnione do tego przez dyrektora Parku lub stowarzyszenia, które działalność swoją w zakresie turystyki na tym obszarze uzgodniły z dyrektorem Parku.

4. Dyrektor Parku na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej określi szczegółowe przepisy dla zwiedzających.

5. Przepisy, o których mowa w ust. 4, dotyczące przebywania osób zwiedzających na obszarze Parku położonym w strefie nadgranicznej, powinny być uprzednio uzgodnione z organami ochrony granic. W razie braku uzgodnienia dyrektor Parku przedkłada sprawę Ministrowi Leśnictwa, który rozstrzyga w porozumieniu z właściwym ministrem.

§ 15. 1. Wykorzystanie wód Parku dla celów turystyki i sportu może odbywać się tylko w zakresie ustalonym przez Ministra Leśnictwa na wniosek dyrektora Parku uzgodniony z prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Sportowy połów ryb może być dokonywany tylko na podstawie zezwolenia udzielonego przez dyrektora Parku.

§ 16. 1. Zarząd Parku sprawuje dyrektor Pienińskiego Parku Narodowego, mianowany przez Ministra Leśnictwa.

2. Do zakresu działania dyrektora Parku należy w szczególności:

- 1) kierowanie całokształtem działalności Parku,
- 2) zarządzanie majątkiem państwowym, wchodzącym w skład Parku,
- 3) zestawianie planów pracy i projektów preliminarzy budżetowych,
- 4) przedstawianie władzy przełożonej sprawozdań z działalności Parku.

3. Dyrektor Parku ponosi odpowiedzialność za całokształt działalności administracji Parku oraz za majątek państwowy wchodzący w skład Parku.

4. Dyrektor Parku obowiązany jest rozwijać społeczną akcję ochrony przyrody przez młodzież, turystów itp.

§ 17. 1. Organem doradczym dyrektora Parku w zakresie zarządzania Parkiem jest Rada Pienińskiego Parku Narodowego, powołana przez Ministra Leśnictwa, w której skład wchodzi przedstawiciele nauki, przedstawiciele zainteresowanych instytucji oraz przedstawiciele terenowych organów władzy państwowej.

2. Minister Leśnictwa określi zakres działania, skład i organizację Rady Parku.

§ 18. Dyrektor Parku upoważniony jest do wydawania na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej zarządzeń porządkowych mających na celu bliższe oznaczenie lub przeprowadzenie na terenie Parku ochrony ustanowionej rozporządzeniem.

§ 19. Upoważniony personel Parku ma prawo do nakładania i ściągania grzywnien w drodze mandatów karnych na zasadach i w trybie przewidzianych w ustawie z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66, poz. 454).

§ 20. Organizację wewnętrzną administracji Parku określi regulamin wydany przez Ministra Leśnictwa w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Etatów.

§ 21. 1. Wydatki związane z działalnością Parku pokrywane są z budżetu centralnego.

2. Minister Leśnictwa może w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wprowadzić opłatę za wstęp do Parku i za korzystanie z jego urządzeń.

§ 22. Przepisy rozporządzenia nie naruszają przepisów o granicach Państwa.

§ 23. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Leśnictwa.

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

25

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 października 1954 r.

w sprawie utworzenia Babiogórskiego Parku Narodowego.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Babiogórski Park Narodowy, zwany dalej Parkiem, położony w powiecie wadowickim i nowotarskim w województwie krakowskim.

§ 2. 1. W skład Parku wchodzi obszar o powierzchni około 1.637 ha, którego granica obejmująca te-

reny stanowiące własność Państwa i tereny stanowiące własność niepaństwową ma przebieg następujący: od punktu wysokościowego 1017 (przebieg Jałowiecka) leżącego na linii granicy państwowej granica Parku biegnie w kierunku północno-wschodnim i wschodnim wzdłuż linii oddziałowych 56/179 i 58/178 lasów nadleśnictwa Zawoja do punktu zetknięcia się z potokiem Jałowieckim, następnie w kierunku południowym wzdłuż tego potoku do punktu zetknięcia się z linią dolnego plażu, dalej linią